

No em dic Pol,
em dic Sarai!

Govern d'Andorra

© d'aquesta primera edició digital:
Govern d'Andorra,
Secretaria d'Estat d'Igualtat i Participació Ciutadana
DiversAnd, Associació LGTBIQ+
Març del 2021

© del text:
Lóan Poulet Fernández

© de les il·lustracions:
Irma Bonet Pérez

Dipòsit legal: AND.80-2021
ISBN: 000-00000-0-000-0

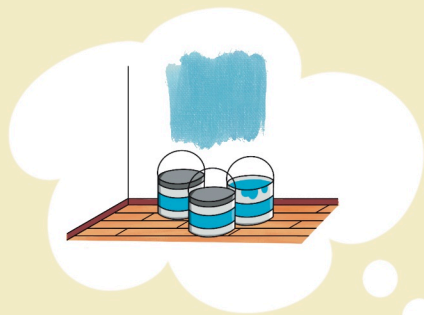

La Marta i el Marc acabaven de sortir del metge amb un gran somriure a la cara. La Marta estava embarassada i per fi el ginecòleg va poder veure, a la ressonància, el sexe del bebè. Esperaven un nen! El Marc estava radiant de felicitat:

—És un nen! Li podré ensenyar a jugar a futbol! —va dir.

—Oh, i tant! Seràs un pare genial, amor meu —li va dir la Marta.

—I tu una mare genial, estimada meva —li va contestar el Marc.

—Ara ja sabem de quin color hem de pintar l'habitació —va dir la Marta mentre conduïa cap al centre comercial—. Jo crec que amb tres pots de pintura blava en tindrem prou.

—Sí —va contestar el Marc, que revisava les mil i una llistes que havien organitzat per tenir-ho tot a punt abans del naixement del bebè—. Aquesta és la llista dels mobles; aquesta, la dels estris de cuina, i aquesta és la de la roba. Hem de comprar moltes coses!

Després de tant regirar les llistes, el Marc en va trobar una de molt especial.

—Amor meu, encara no hem triat el nom!

Quan van arribar a casa, van seure al sofà, cansats. Però encara havien de prendre una decisió molt important: quin nom li posarien, al bebè?

—Pol! El nostre nen es dirà Pol! —va dir la Marta, orgullosa.

—Pol! És una molt bona elecció. M'encanta aquest nom! —va dir el Marc mentre feia un petó a la panxa de la Marta. Després, va ajuntar les mans sobre el melic i hi va parlar perquè el bebè el sentís: «Hola, Pol, soc el papa. Estigues tranquil, la mama i jo et cuidarem molt, t'ho prometo.»

POL

I va arribar el dia. La Marta ja lluïa una bona panxota. El Pol estava a punt de fer la seva gran entrada al món, i tota la família estava impacient per rebre'l amb molt d'amor. Els tiets, els cosins i els avis ja havien omplert l'habitació de regals: peluixos de superherois, camions i pilotes.

A la paret, hi havien pintat **POL** amb lletres blaves ben grans, i per tot arreu penjaven globus blaus i serpentine blaves.

MOLTES
FELICITATS

Dos anys més tard, pel segon aniversari del Pol, els pares van organitzar una festa ben maca a casa seva. Com sempre, es va reunir tota la família i, amb l'ajuda dels adults, el Pol va desembolicar uns quants regals. «Un altre camió!?» El Pol no jugava mai amb els camions, a ell li agradava més jugar amb la nina de la seva cosina Laia!

El Pol encara no sabia parlar gaire, però sí que tenia una cosa ben clara: ell volia ser com la seva cosina, jugar a nines com ella i portar faldilles com ella. Per què li regalaven sempre camions i cotxes, i no li regalaven mai nines? Això no era just!

Com que no es podia fer entendre, es va posar a plorar.

Quan el Pol va començar l'escola va fer molts amics.

El Jan era molt divertit, amb ell li encantava jugar a pilota. La Maria era molt simpàtica, amb ella es passava hores imaginant que eren princeses que havien d'anar a rescatar el Sant Jordi abans que el drac no se'l cruspís.

—Posa't aquesta diadema i aquesta faldilla —li va dir la Maria traient la roba de la caixa de disfresses.

El Pol no s'havia vist mai tan radiant!

—Que guapo que vas amb aquesta disfressa —li va dir el mestre.

—No soc guapo, soc guapa —va puntualitzar el Pol.

Papa, no em dic Pol,
em dic Sarai!

Aquell mateix vespre, a casa, mentre el pare estava preparant el sopar, el Pol va prendre una decisió molt important.

—Pol, a taula —va cridar el pare des de la cuina.

—Papa, no em dic Pol, em dic Sarai.

—Com que et dius Sarai? —va dir el pare tot estranyat—. Sarai és un nom de nena.

—Ja ho sé, que és un nom de nena. Jo soc una nena —va dir el Pol.

—No diguis ruqueries, Pol, tu no ets cap nena —va afegir la mare.

Un altre cop, el Pol es va posar molt trist, i va plorar tota la nit fins que es va adormir.

Ni el papa ni la mama es creien que era una nena. Havia de fer alguna cosa per mostrar-los que s'equivocaven!

Quan va arribar a l'escola, va anar directe al racó de les disfresses i es va posar el vestit més maco que hi havia.

—No et descuidis la diadema —li va dir la seva amiga Maria, mentre el pentinava.
«Ara sí que no hi ha cap dubte», va pensar el Pol.
«Soc una nena de veritat.»

Aquell dia, tant el papa com la mama van anar a buscar el Pol a l'escola. Quina sorpresa es van endur quan el van veure vestit amb aquells volants plens de purpurina.

—Papa, mama, mireu que guapa que estic!

RACÓ
DE LES
DISFRESSES

L'endemà, abans d'anar a dormir, els pares del Pol van seure amb ell al llit i van mirar junts els dibuixos d'un llibre que acabaven de comprar.

—Mira, fill meu —li va explicar el papa—, els nois i les noies tenen cossos diferents: els nois tenen un penis, com tu i jo, i les noies tenen una vulva, com la mama i la teva cosina Laia. El Pol es va quedar una estona mirant aquells dibuixos, perplex.

—Doncs jo quan sigui gran seré una dona, com la mama. I tindrè els cabells llargs i em creixeran els pits.

—No, amor meu —li va contestar la mare—, tu sempre seràs un noi.

El Pol no acabava d'entendre què li passava, però li semblava que se li havia trencat el cor. Li tremolaven les cames i li feia molt mal l'estómac i el pit. Tant era així que gairebé no podia respirar!

Mai no havia sentit tanta tristesa dins seu.

Però no cada dia estava trist. Hi havia dies que també sentia una ràbia ferotge. Estava molt enfadat. Què hi feia que tingués un penis?! Ell sabia millor que ningú que era una nena. Qui tenia el dret de dir-li el contrari? Per què dimonis no li feien cas?!

Cada matí era una lluita per vestir-se. El Pol es negava a portar pantalons. Els pantalons són per als nois, i ella és una noia. Quants cops ho havia de repetir?!

Un dia, a l'escola, el mestre es va equivocar quan li va dir que era un nen molt llest. El Pol va tornar a esclatar:

—QUE NO SOC UN NEN! SOC UNA NENA LLESTA! I NO EM DIC POL, EM DIC SARAI.

De tanta frustració que sentia, va prémer els punys molt fort, però no va poder contenir les llàgrimes.

El mestre va haver de trucar als pares i els va explicar la situació.

—Estimat —li va dir la mare al pare—, potser és hora d'assumir que el Pol és una noia trans* i que en realitat es diu Sarai.

Que no sóc un nen!

La mama i el papa ho havien entès, per fi!! El Pol havia nascut amb un penis, sí, però això no volia dir que fos un noi.

—Llavors, vols dir-te Sarai? —li va demanar la mare abraçant-lo.

El Pol va dir que sí amb el cap.

—M'agrada molt aquest nom —va dir el pare—, has triat molt bé!

—No en parlem més, doncs. Si ho tens tan clar, et dius Sarai, ets una nena, i prou!

La Sarai va esclatar a riure i va abraçar els seus pares.

«Haurem de tornar a pintar l'habitació», va pensar el pare. Tot seguit, la mare es va presentar amb un pot de pintura rosa i per sobre de les lletres POL, hi va escriure **SARAI**.

—T'ha quedat preciós, mama! —va dir la Sarai aplaudint i fent saltirons per l'habitació—. Però no pintis totes les parets, a mi ja m'agrada així. El blau és el meu color preferit.

SARAI

L'endemà, el mestre va haver d'anunciar la notícia a tots els nens i nenes de la classe:

—Atenció, escolteu bé la vostra companya que us ha de dir una cosa que per a ella és molt important.

La Sarai es va aixecar de la cadira tota orgullosa i, amb veu solemne, va donar una lliçó a tots els seus amics:

—Quan vaig néixer, tothom es pensava que era un nen. Però tot ha estat un malentès, perquè no hi ha cap dubte que soc una nena. Així que a partir d'ara em podeu dir Sarai.

A tots els amics de la Sarai els va semblar un nom preciós:

—Que bonic!

—És molt original!

—M'agrada moltíssim com sona!

Tots estaven contents. Tots, menys el seu millor amic, el Jan, que semblava molt angoixat:

—Però llavors, si ets una nena, ja no voldràs jugar amb mi a pilota? —li va demanar tot preocupat.

—Oh, i tant que sí! M'encanta jugar a pilota amb tu, Jan.

I van córrer cap al pati a jugar a futbol.

Van passar els dies i els mesos i va arribar el cinquè aniversari de la Sarai. Portava els cabells llargs com a ella li agradava, i una diadema de brillants que li acabaven de regalar. Tota la família es va tornar a reunir al voltant del pastís. La tieta Patrícia també hi era, amb la seva panxota gegant. Estava embarassada.

—Ja saps si és nen o nena? —li va preguntar la mare.

—És una nena —va contestar la Patrícia.

La Sarai s'hi va acostar pensativa i li va demanar:

—Com pots estar segura que és una nena si encara no t'ho ha dit?

La Patrícia va somriure.

—Tens tota la raó, Sarai. En veritat, encara no ho sabem.

Després, la Sarai va bufar les espelmes i va obrir els regals. La seva cosina Laia li va fer una sorpresa molt especial: li va donar la seva nina preferida!

—És la millor festa d'aniversari de la meva vida —va exclamar la Sarai.

—Espera! —va dir la mare—, que encara queda una sorpresa més.

Els pares i la Sarai van anar al centre de la ciutat i van entrar en una botiga de roba.

—Tria el vestit que més t'agradi —li va dir el pare.

La Sarai no s'ho podia creure. Després d'emprovar-se'n uns quants, va triar-ne un de blau fosc amb estels blancs.

—Mama, papa, és com estar al cel.

—I mira, tenen la diadema que hi fa joc.

—Estic preciosa —va dir la Sarai observant-se al mirall—. Puc deixar-me'l posat?

Van pagar el vestit i la diadema i van sortir ràpidament de la botiga. La Sarai només tenia ganes de córrer i saltar, de fer girar el vestit una vegada i una altra. Van pujar tota l'avinguda principal saltant i rient, aplaudint i ballant, i tota la gent que els veia passar somreia, perquè la seva alegria era encomanadissa.

Aquell vestit era tan maco, que s'havia de lluir.

La Sarai era tan feliç, que s'havia de lluir.

—I ara què vols fer, filla meva? —li va demanar el pare.

—Ara vull anar al parc, papa, perquè m'ensenyis a jugar a futbol.

Efectivament, era la millor festa d'aniversari de la Sarai, però el que ella no sabia és que també era la millor festa d'aniversari dels seus pares.

Continuarà...

Petit glossari per a pares i mares

Cissexual (persona): Persona la identitat sexual de la qual coincideix amb l'assignada en néixer.

Cissexisme: Conjunt de prejudicis que consideren que la identitat sexual de les persones transsexuals no és autèntica, o que és menys autèntica que la de les persones cissexuals.

És la base ideològica de totes les formes de transfòbia (vegeu Transfòbia)

Estereotips de gènere: En cada societat i en cada moment històric s'estableixen unes determinades idees preconcebudes que determinen les expressions de gènere que estan o no permeses socialment depenent de la identitat sexual.

Expressió de gènere: Rol social que adoptem com a manifestació o expressió de la nostra identitat sexual. Expressió de la definició de la personalitat que cada persona sent pel que fa al sexe propi, amb independència de si correspon o no al que està socialment acceptat pel seu sexe registrat (estereotips de gènere).

Identitat sexual: Sexe psicològic subconscient sentit com a propi per cada persona i que l'autodefineix com a home o dona (de vegades com totes dues coses alhora o com cap de les dues).

Gènere: Conjunt de característiques adoptades, socialment i culturalment, com a expressió i manifestació de la identitat sexual de les persones.

Trans (persona): Dit de la persona que s'identifica amb un gènere diferent d'aquell que li va ser assignat en néixer. Sense prejudicar altres accepcions socials, el terme trans empara múltiples formes d'expressió de la identitat de gènere o categories com persones transsexuals, transgèneres, travestis, variants de gènere, queer..., i també els que defineixen el seu gènere com «un altre» o descriuen la seva identitat amb les seves pròpies paraules.

Transfòbia: Discriminació, conductes i actituds negatives cap a les persones trans.

Trànsit social: Moment en què la persona passa a ser reconeguda socialment d'acord amb la seva identitat sexual. És habitual que suposi una modificació del nom i de la vestimenta, dels pronoms utilitzats i de l'ús de les instal·lacions públiques que estan segregades per sexes (lavabos, vestidors, etc.).

Els Principis de Yogyakarta

Què són els Principis de Yogyakarta?

Són una sèrie de principis sobre com s'ha d'aplicar la legislació internacional de drets humans en matèria d'orientació sexual i identitat de gènere. Els Principis ratifiquen estàndards legals internacionals vinculants que els Estats han de complir.

Prometen un futur diferent, on totes les persones, havent nascut lliures i iguals en dignitat i drets, podran exercir aquest preciós dret adquirit al moment de néixer.

Per a més informació, visiteu
<http://yogyakartaprinciples.org/>

Govern d'Andorra

DIVERSAND
L'ASSOCIACIÓ LGTBIQ+ D'ANDORRA